

Onyüzbirmilyon

– Emrah Saglam · 09 Ağustos 2015

Yüzüm aynasına bakıyor bakmasına da; eksik işte bir şey.
Ezginin Günlüğü'nden, Sezen'in Düş Bahçeleri'nden...
Şuh bir telaş sarıyor içimi, devasa bir aykırılık bu.
Kocaman satırlar yazsam,
Anlatmalı mı derdime derdimi?
Cümle cümle eksilir bir şeyler.
Yok sayamadan dünü yarına hasret düşecek bir şeyler!
Sevgilim...
Suyu yüzüme çarpmamam...
Zira ışığında yanmaya mahkûm avuçlarımdaki su zerresi.
Mademki bu kadar günahkârım Tanrı ile anlaşalım bu gece.
Bu gece beni yatağımdan alıp, yatağına bıraksın.
Uyandığımda kolların kollarımda olsun.
Evet, duam uyandığımda koynunda uyanmak!
Biz birbirimizden ayrı dünyada aynı cehennem ateşinde kavrulmadık mı?
Seni hissetmişken bu kadar gecemi cennet eylesin sayın tanrı.
Uykumun arasında tenimde gezinsin ellerin.
Aşk dedikleri günah için, uyku arasında sevişelim.
Sevgi emek miydi sahiden?
Sevgilim.
Sevgi.
Sevişmekti.
Gibiydi.
Ellerimi tutarken, öperken tenimden ve sakinleş diye fısıldarken,
Delirdiğim tüm sevgime rağmen; unutmuş seni hatırlatır gibi.
Yerden yere vuran, tenimdeki can kırıklarını toplar gibi.
Herhangi bir Ahmet Kaya şarkısında yazarken seni içime,
Bağıra bağıra ağlayan birini, susturur gibi!
Adı sevişmek.
Onyüzbirmilyon günah.
Senden sonra sevişmek; seni unutturmasını dilediğim 'hep başka biri.
Yazık.
Kabul olmayan her duada; seni unutmak için sevişilecekti.
Sevmeden.
Kahretsin.

Gizli gizli.